

i Tilslutning til ham det ærede Medlem for Sæby (Pinstrup) udtalte begge, at dette Lovforslag indfører et almindeligt Forbud mod Import af alle Varer. Dette er en Misforstaaelse. Forslaget forbyder ikke Import af noget som helst. Det gaar ud paa at give Regeringen Bemyndigelse til med Rigsdagens Samtykke at fastsætte, hvorvidt og i hvilket Omfang der skal foreskrives Bestemmelser om Regulering af Importen. Ministeren kan ikke foreskrive noget saadant paa egen Haand, men kun i Overensstemmelse med det Udvalg, der i Henhold til Afviklingsloven er nedsat af Rigsdagen. Hvis man vil sige, at den Indflydelse, Rigsdagen i Henhold dertil faar paa de Bestemmelser, som træffes, er for ringe, svarer jeg: Meget vel, saa angiv noget andet; det kan vi tale om. Det har ikke noget Øjeblik været Tanken, at der her skulde lægges en Bemyndigelse i Administrationens Haand til at træffe Beslutninger, som ikke er i virkelig Samklang med den Opfattelse, der er herskende paa Rigsdagen. Og lige saa lidt har det været Tanken, at saadanne regulerende Bestemmelser skulde komme til at gælde alle Varer. Det er udtrykkelig forudsat, at det bliver at bestemme, hvilke Varer eller maaske hvilke Varepartier der kan indføres. Det er ingenlunde udelukket, at man kan anbefale, at visse Varer indføres i visse Kvantiteter, men derimod fraraade, at de indføres i hvilken som helst ubegrænset Mængde.

Ligeledes er der aabenbart en ikke ringe Misforstaaelse med Hensyn til den Opgave, som ved Forslaget er tiltænkt det saakaldte Valutaraad. Det ærede 3die Medlem for Hovedstaden (Pitzner) fremsatte nogle Indvendinger, som gav mig Anledning til en let Undren. Det ærede Medlem er selv Medlem af Valutaraadet og har i den Egenkab deltaget i den Indstilling, i Henhold til hvilken dette Lovforslag er blevet fremsat. Indstillingen udgik fra Fællesraadets Arbejdsudvalg og blev vedtagen af Fællesraadets samtlige Medlemmer undtagen eet. Denne Indstilling lyder saaledes „Regeringen anmodes om at tilvejebringe Bestemmelser om, at Indførselen af Varer til Landet gøres afhængig af, at Importøren fremlægger Bevisligheder for, at Fællesraadets, de bestaaende Valutaforhold tagne i Betragtning, ingen Indsigelse har gjort imod Varens Adgang til Landet“. Dette er en Indstilling, gaaende ud paa i al Almindelighed at gøre Tilladelse til Im-

port afhængig af Valutaraadets Tilslutning. Lovforslaget gaar ud paa noget helt andet, nemlig at Regering og Rigsdag i Forening fastsætter de Regler, hvorefter Tilladelse til Import kan nægtes. Ikke desto mindre viser det sig, at medens det ærede Medlem vel har kunnet tiltræde den Indstilling, Valutaraadet er fremkommet med, maa han derimod finde, at det er en alt for vidtgaende Myndighed, Valutaraadet vil faa som Følge af det Forslag, som Regeringen har fremsat. Jeg undrer mig lidt over, at det ærede Medlem nok kan spise et helt Æble, men mener, at en enkelt Mundfuld er for stor en Bid. — Hvad angaar det at godkende Valutaraadet eller dets Udvalg til at udøve den faktisk kontrollerende Myndighed, da anbefaler dette sig af et rent praktisk Hensyn. Det ærede Medlem for Sæby (Pinstrup) udtalte, at Loven vil medføre en uhyre Administration, et Apparat, som vil være endnu langt, langt større end det, vi hidtil har kendt i disse Aar. Og det ærede Medlem, der sidst talte, gik, syntes det mig, ud fra den samme Opfattelse. Jeg er enig i, at hvis man vilde skabe en ny embedsmæssig Administration i dette Øjemed, vilde man komme overmaade langt ud; men den Maade, hvorpaa det saakaldte Valutaraad hidtil har arbejdet, har ikke krævet et saa uhyre Apparat, og jeg kan heller ikke indse, at det vil blive nødvendigt i Fremtiden. Dette er den nemmeste og simpleste Maade at faa Arbejdet besørget paa, og saa har man den meget store Fordel, at et saadant Raad kan man til et hvilket som helst Øjeblik blive kvit, medens det derimod, naar man har institueret en mere eller mindre embedsmæssig Organisation, ikke er saa let at blive af med den igen.

Naar jeg vender mig til de almindelige Betragtninger, der er fremførte, og som bl. a. fandt et meget veltalende og interessant Udtryk i den Fremstilling, som det ærede Medlem, der sidst talte (Moesgaard-Kjeldsen), gav af sin Opfattelse, er der i og for sig ikke, hverken i hans Betragtninger eller i andre tilsvarende fra anden Side, noget, der giver mig synderlig Anledning til Disput. Man siger — og det gik gennem det ærede Medlems Tale —, at vi maa nu være kommet til det Tidspunkt, da vi maatte kunne kvittere alle de ekstraordinære Foranstaltninger, som Krigen har fremkaldt. Vi maa nu vende tilbage til at lade Friheden raade, lade den frie Konkurrence, som gennem Aarhundreder